

der talte først, (B. Holm), finde det rigtig at henvisse til Forhandlingerne i Fjor, under hvilke saa vel den ærede Forslagsstiller som jeg havde Velighed til meget udførlig at betegne vore almindelige Standpunkter, og dertil kan jeg i det Hele henholde mig. Kun skal jeg gjentage overfor den ærede Forslagsstiller, at en Lov som denne kan man ikke ret vel tænke sig gennemført, med mindre man holder den mere i Harmoni dels med den almindelige Lovgivnings Bestemmelser paa dette Omraade, det store Fattigvæsens Omraade, dels med Grundloven. Jeg indrømmer, hvad den ærede sidste Taler sagde, at der paa mange Steder er nogen Uighed til Stede med Hensyn til Anvendelsen af disse Bestemmelser, og jeg skulde ikke have Noget imod, at man kunde komme til en mere ligelig Anvendelse og Fortolkning af Bestemmelserne; men jeg tror ikke, at dette Lovforslag lader sig gennemføre. Naar det ærede Medlem udtalte sig om den Tilslutning, det havde fundet i Udvalget i Fjor, kan jeg ikke skjønne, at den er meget stor eller just behøvet, at man kan vente Lovforslaget gennemført. Jeg erkender fuldkomment, hvad det ærede Medlem udtalte, at der nu fra alle Sider er stor Opinion for, at Staten, Statskassen, skal træde hjælpende til, særlig overfor Arbejderne, og at særlig disse frem for mange Andre kunne have Krav, skal jeg villig erkjende; men det ærede Medlem vil se, at hvis alle de Krav, som nu fremsættes, skulde opfyldes, var Statskassen færdig med det Samme. Med Hensyn til det, man her navnlig tænker paa, kunde der være særlig Grund til at overveje, hvad man kan gjøre, og hvilken Vej man skal gaa. Det store Spørgsmaal, som mest har fundet Sympati her i Thinget, er Sygehjælpen; men den Stilling, som den ærede Forslagsstiller og ogsaa den ærede sidste Taler vil give det, tror jeg ikke, man kan komme til. Jeg vil kun sige, at det forekommer mig, at Løsningen her maa forsøges ad en anden Vej; thi den Løsning, de Herrer ville have, vil blandt Andet føre til, at man nedslaar hele den store Sygekassebevægelse, Hjælpekasserne og Alt i Samfundet i den Retning. Det vil være et stort Tilbagekædt for hele vort Samfund og alle de gode Kræfter, som røre sig i den Retning. Jeg siger altsaa, at det Første man skal gjøre og søge at gjøre og haabe at kunne gjøre i en nærmere Fremtid, er at søge at faae Sygekassespørgsmaalet organiseret. Jeg tror, at det er den rette Vej at gaa, og naar man er gaaet den Vej, kan det være, at man kan komme videre paa det her foreliggende Omraade. Jeg tror, at

det maa ske først. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Goldh) udtalte med Hensyn til Eftergivelsen fuldkommen træffende, at der i Grundloven staar Eftergivelse, og at tvungen Eftergivelse i og for sig er en Selvmodsigelse. Jeg kan ikke se rettere, end at naar det Offentlige, Staten, efter vor Grundlov — thi efter vor Grundlov er Fattighjælp tilfagt af Staten — skal yde Fattighjælp, og Staten har overladt Kommunerne eller tvunget Kommunerne til at paatage sig Administrationen og Ledelsen af den hele Fattighjælp, er det naturligt — det har jeg altid fundet — at Staten ogsaa maa overlade Kommunerne at disponere med Hensyn til Eftergivelse; det er det Naturlige og mest Økonomiske. Det kan ikke gaa an, som begge de ærede Talere have berørt, at man begynder at bryde Grundloven saa paa det ene Punkt og saa paa det andet gennem Fortolkninger af den Slags, her har været opstillet. Altsaa, vi gjøre bedst i at holde os til vedkommende Bestemmelse og se, hvorledes vi kunne komme igennem paa bedste Maade.

Jeg skal, da jeg har Ordet, benytte Veligheden til at gjøre en Bemærkning, som jeg skylder, og min Gjæld er over Aar gammel, saa det er ikke for tidligt, at den kommer frem. Denne Bemærkning gjælder det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), der i Fjor udtalte — det findes paa vedkommende Sted i Rigsdagstidenden — at jeg tidligere havde udtalt mig bestemt for Eftergivelse af Fattighjælp gennem Lovgivningen. Jeg henviste det ærede Medlem til en Udtalelse af mig i 1874—75, hvor jeg bestemte havde udtalt mig i samme Retning som i Dag, altsaa om Kommunerne's Ret til Eftergivelse. Hvorfor jeg siger det, er fordi jeg maa rette 1874—75 til 1873—74, hvor vi havde Forhandlingen af en Lov om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, saa vidt jeg husker indbragt af Dr. Winther. Det staar i Folkethingstidenden af 1873—74 Sp. 671. Det ærede Medlem vil finde, at denne Udtalelse er ganske stemmende med, hvad jeg sagde i Fjor og nu i Dag. Naar det ærede Medlem vilde tillægge mig gjennem en Udvalgsbetænkning til et Lovforslag, der var fremført ikke af Indenrigsminister Jonesbech, som det nævntes i Fjor, men af Indenrigsminister Tobiasen i 1874, den modsatte Opfattelse, er det ikke korrekt. Dette Forslag, der findes i Tillæg A. for 1874—75 Pag. 1159, indeholder et Kap. 8, og om det Kapitel udtalte det ærede Medlem sig. Det gaar ud paa, at naar en Mand har sørget for Alderdomsforsørgelse